De rechteroever
van de Saramaccarivier

De rechteroever van de Saramaccarivier

Korte verhalen

Bish Ganga

© Bish Ganga
Alle rechten voorbehouden
Omslag: Trudy van Halderen

Uitgave: Brave New Books

ISBN: 9789402176605

Inhoudsopgave

De Volharding 7

De armband 12

Verdwenen geluk 15

Fyofyo? 19

Alles kwijt 22

Het ene leven voor het andere 26

Het kwartje 29

Hori harna 32

Het dankoffer 34

Houtskool 36

Sharda 39

Nóg een vrouw 42

Halal jagen 45

De buitenvrouw 48

Geloften 53

Bloedschande 57

Stephany 61

Rijstbouw 65

Suddhie 72

Dankwoord 78

Rechteroever Saramaccarivier

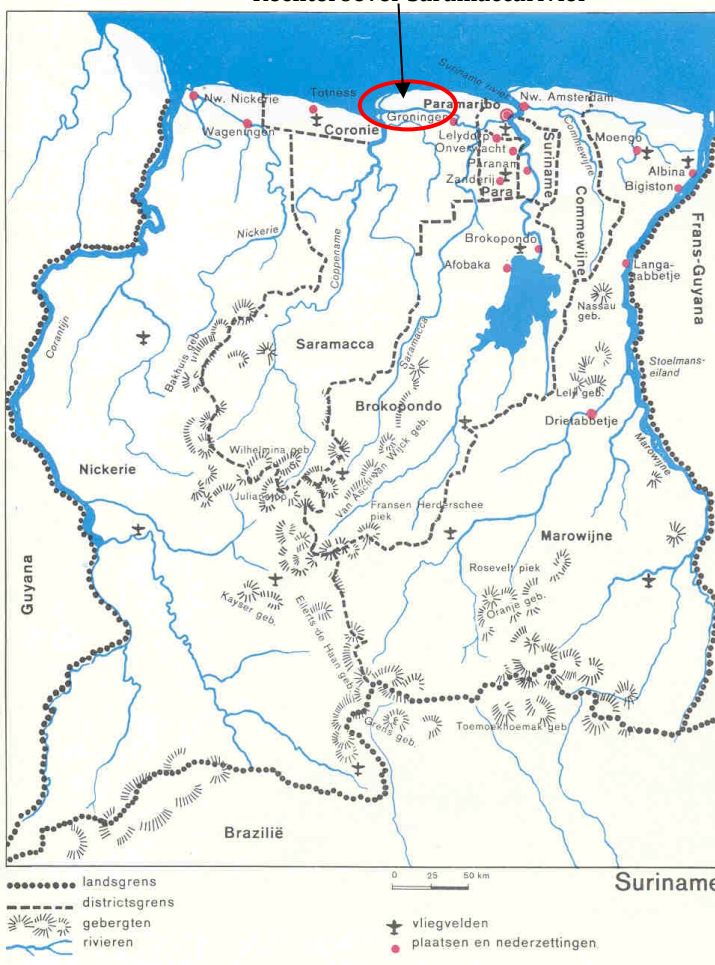

Bron: *Suralco Magazine* maart 1976.

De Volharding

Ik ben geboren in het plaatsje De Volharding aan de rechteroever van de Saramaccarivier tussen de zogenoemde Saramaccabrug aan het einde van het Garnizoenspad en de monding van de rivier. Op mijn officiële geboortepapieren komt die plaatsnaam echter niet voor. Volgens sommige documenten ben ik geboren in het district Saramacca, in andere staat dat ik geboren zou zijn in Beneden Saramacca. Heel globale aanduidingen dus, te vergelijken met Zuid-Holland als geboorteplaats. Tussen de familiedocumenten vond ik nog aanslagen van Akkergeld van de Surinaamse Belastingdienst uit de vorige eeuw. Daarop is de aanduiding nauwkeuriger en staat als adres aangegeven: Rechteroever Saramaccarivier (R.O.S.) en de perceelnummers 314a, 314b en 315. Ook hier wordt dus niet gesproken over De Volharding. Toch is die naam mij van kinds af aan bekend als de plaats waar ik zou zijn geboren.

Toen ik op de rooms-katholieke basisschool Sint Jan op Bethanië – een missieschool op de linkeroever van de Saramaccarivier – lezen had geleerd, las ik alles wat er op mijn pad kwam. Dus ook naamborden die ik her en der ontwaarde. Waar wij woonden waren er niet veel van. Bij de winkelier in onze woonplaats hing er aan de rivier een klein, onopvallend, verveloos bordje waarop in bruine verf 'De Volharding' was geschreven. Daar viel mijn oog op. De eerste en tot dat moment enige bevestiging van de plaats waar ik was geboren. Het bordje had natuurlijk geen enkele officiële status, want het was niet door de overheid geplaatst. Kennelijk had de winkelier het nodig gevonden dat er een naambordje kwam. Die plek fungeerde namelijk min of meer als centrum van het dorp. Iedereen haalde daar zijn boodschappen, terwijl de mannen uit het dorp er van tijd tot

tijd bijeenkwamen om een glaasje te drinken. Mij gaf het naambordje in ieder geval een goed gevoel, een bewijs dat De Volharding toch wel de echte naam moest zijn.

In de Almanak voor Suriname uit 1918 vond ik enige tijd terug informatie over de rivierdienstlijn van Beneden Saramacca. Dat was een post- en vervoersdienst per boot die door de (koloniale) overheid van Suriname werd onderhouden en die regelmatig tussen Paramaribo en de plaats Carel François voer. De almanak bevatte een lijst 'Tarief van Passagegelden' met daarop de aanlegplaatsen die als stop- en halteplaats fungeerden. Op die lijst worden 'De Volharding' en 'Broederschap' als twee opeenvolgende aanlegplaatsen genoemd. Mijn woonplaats was dus blijkbaar ook bekend bij de officiële instanties.

Bron: Eigen collectie.

Op plantage De Volharding werd in de periode dat Suriname plantagelandbouw kende, cacao en koffie geplant. Op onze percelen stonden daadwerkelijk nog een aantal